

KI KICSODA?

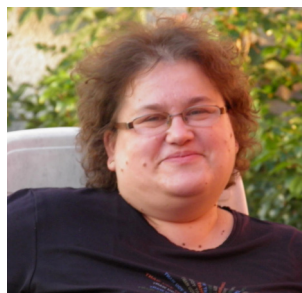
KI KICSODA AZ EGYHÁZI KÖNYVTÁRAKBAN?

▶ BÁN MAGDOLNA ÁGNES

Kecskeméti Református Egyházközség Könyvtára és Levéltára

– Melyik könyvtárban dolgozol? Milyen számodra fontos jellemzőjét emelnéd ki?

Először is szeretném megköszönni a szerkesztőnek, hogy ebbe a rovatban engem választott következő bemutatkozóként. **Bán Magdolna Ágnes** vagyok, 48 éves és július elsején kezdtem meg a 23. évemet a Kecskeméti Református Egyházközség Könyvtára és Levéltárában. Nem is tudnék mást írni, mint hogy ez a legszerethetőbb könyvtártípus, hiszen feladatai sorába annyi minden belefér. Amikor idekerültem, a könyvtár az országban az egyetlen gyülekezeti fenntartású gyűjtemény volt, a református kollégiumi könyvtár hagyományával. Jó érzés, hogy részese lehettem/lettem a sokadik virágzásának, egy hosszú csendes időszakot követően lettem itt munkatárs. Kecskemét város legrégebbi és első nyilvános könyvtára vagyunk, hiszen a presbitérium már 1907-ben engedélyezte a külső érdeklődők számára is a gyűjtemény látogatását.

Bán Magdolna Ágnes
kép: Facebook

– Mióta dolgozol itt? Hogyan kerültél ide?

– Gyakorlatilag a főiskola befejezése után Bajáról, a Magyarországi Németek Általános Művelődési Központjából – ahol iskolai könyvtárosként dolgoztam négy évet – kerültem Kecskemétre. Egy véletlennek

köszönhetem, hogy felajánlották ezt az akkor éppen üres státuszt. Édesapám ennek az egyházmegyének a lelkesze volt és Kecskemétről Varga László nagytiszteletű úr éppen nálunk szolgált Dunapatajon. A beszélgetésben derült ki, hogy az államvizgámra készülök, és felajánlott egy könyvtáros állást. Az akkori könyvtárvezető, Szabó Zsuzsanna lelkésznő mellett lettem könyvtáros. Hosszas tusakodás után – az idősebb generáció biztatására és a fiatalabb generáció lebeszélése mellett – végül is elfogadtam ezt a lehetőséget. Nem volt könnyű a kezdet: eleinte az internátusban, majd albérletben laktam, néhány hónap ittlét után az idősebbik bátyám súlyos beteg lett, de végülis egy-két hullámvölgy után, maradtam.

– Miért, hogyan lettél könyvtáros?

– Ez sem volt tudatos döntés, így alakult. Az érettségit követően tanítóképző főiskolára adtam be a jelentkezésemet, ahova szerencsére nem vettek fel. Utána egy két éves idegennyelvű titkárnőképző tanfolyamot végeztem el, aminek talán a számítógép ismeret és a vakon gépelés elsajátítása volt a haszna. Két évet dolgoztam még tanulás mellett a bajai hűtőházban, mint minőségbiztosítási adminisztrátor, amikor is egy baráti beszélgetésen a német iskola igazgatónője felajánlotta, hogyha vállalom a főiskolai felvételit, akkor felvesz iskolai könyvtárosnak. A felvételi vizsga sikerült, így a négyéves képzést levelező szakon végeztem, munka mellett. Már kecskeméti ittlétem alatt fogalmazódott meg bennem, hogy esetleg ezt a bizonyítványt ki lehetne egészíteni egy egyetemi végzettséggel, így Szegeden szereztem meg a régikönyves könyvtáros egyetemi diplomámat.

– **Miben áll a napi munkád? Milyen feladatokat látsz el?**

– Az egyházközség szervezeti struktúrájában a gyűjtemények a hivataligazgató alá tartoznak, így én középvezetőnek számítok. A könyvtár és levéltár mellett az egyházközség művészeti gyűjteményei is hozzám tartoznak. Ezen felül munkatársaimmal közösen szerkesztjük a gyülekezet hírmondóját, az Új Szőlőskertet, valamint a Bács-Kiskunsági Református Egyházmegye újságját az Emmaust. Ennek a két időszak kiadványnak vagyok a főszerkesztője, valamint egyre gyakrabban közreműködünk más kiadványok összeállításában, szerkesztésében, kivitelezésében. Ez jelentsen könyvet, évkönyvet, foglalkoztató füzetet óvodások számára, meghívót, igéskártyát. Négy munkatársam feladatleosztása, a munka koordinálása és a döntések sokaságának meghozása a napi feladatom. Szükség esetén a kiadványok megrendelésén, beszerzésén túl részt vállalom a kölcsönzésben, könyvek feldolgozásában, katalogizálásában. A legkevesebb időm sajnos a régi könyvek feldolgozására jut, a sok más teendő közé ezt sikerül legkevésbé beszorítanom. Rengeteg telefon, e-mail megválaszolása tartozik még a napi rutin közé. A könyvtár egy találkozási pont is az épületen belül. Sokan jönnek nemcsak könyvet válogatni, kölcsönözni, hanem velünk találkozni, beszélgetni. Három évvel ezelőtt – hosszas unszolásra – elfogadtam a megtisztelő felkérést: presbiteri tisztséget vállaltam a gyülekezetben. Hogy a gyűléseken ne csak hallgató legyek, hanem tevélegesen is részt vegyek, a jegyzői feladatra is igent mondtam. Azt hiszem, jelenleg az ország legnagyobb létszámú presbitériuma a miénk, szinte minden hónapban tanácskozunk. Nehéz megfogalmazni, hogy ez milyen fantasztikus rám nézve, de „üres” időmben általában

jegyzőkönyvet szerkesztek és a tisztséggel járó feladatokot látom el. Január óta ezen felül az egyházmegye tanácsosa is vagyok, ami még több egyházi elfoglaltságot jelent a számomra.

– Milyen kihívásokat tartogat a munkád?

– Soha nem gondoltam és álmodoztam arról a pályám elején, hogy egyszer vezető leszek. Inkább gyakorlati-asnak mondom magam, nem a tudományos kutatás, a doktori cím megszerzése vagy még néhány diploma begyűjtése volt a célom. A rendet, a rendezettséget, az átláthatóságot szeretem magam körül. Az első pillanattól fogva mikor idekerültem ezt szorgalmaztam, mert voltak lemaradásai a gyűjteménynek. Eddig a cél az volt, hogy minél szélesebb körrel megismertessük ezt a gyűjteményt, minél több használót vonjunk be, rendezzük a sorainkat, tegyük egyenesbe a dolgokat. Most a hangsúly átkerült arra, hogy nyissunk kifelé, mutassuk meg magunkat a nagyvilágnak. Fokozatosan lépegetünk előre, de nagyon büszke vagyok, hogy sokoldalúak vagyunk, terhelhetőek vagyunk és a vezetőség nagyban számít ránk. A pandémia elősegítette, hogy többet tudtunk foglalkozni a szakmai munkával, így az állomány feldolgozottságát növelhetjük. Ez most a fő célom, hogy minél előbb feltárjuk a teljes állományt, így néhány éve elkezdődött az időszaki kiadványok leltározása, az elektronikus folyóiratkatalógus kiépítése. Sokszor már a saját bibliográfiai leírásainkat javítjuk, most már vonalkódot kapnak könyveink, a borító szkennelve is bekerül a leíráshoz, valamint annotációt is csatolunk hozzá, amiből a honlapon keresztül az olvasók tájékozódhatnak. Továbbá mi koordináljuk, dolgozzuk fel a két iskolai (általános iskola és gimnázium) és három

letési könyvtár (óvoda, nyugdíjsház, internátus) tartós könyvanyagát, folyóiratait. Az elektronikus katalógus személyi adatbázisát kezeljük, mi visszük fel az iskolákba érkező új tanulókat, vagy éppen töröljük az elmenőket. A honlap fejlesztése volt mostanában az egyik nagy előrelépés, illetve hamarosan elindulhat az elektronikus kutatás felülete is. Az elektronikus katalógusunkhoz egy levéltári modult is terveztünk, amelybe idén ősszel egy új funkció is beépült. A feldolgozott irathoz pdf formátumban kapcsolni tudjuk magát a teljes anyagot is, amely előbb utóbb a honlapon kereshetővé válik a kutatók számára. A kihívás pillanatnyilag számomra egy könyvszkenner beszerzése, amely segítené a digitalizáció felgyorsítását.

– Milyennek látod a mai magyar könyvtárügyet, benne az egyházi könyvtárak helyzetét?

Talán ez a legnehezebb és legkényesebb kérdés a számomra. Sokan tudják, hogy nyers, szókimondó vagyok, nem burkolom a véleményemet „díszes csomagolópapírba”. A kollégáim szerint az arcomról is jól lehet olvasni, hogy éppen miként vélekedek egy-egy dologról. A református szekció széthúzását, vagyis inkább az össze nem tartását sajnálatosnak tartom. Amikor lehetőséget kapok, hogy részt vegyek egy olyan továbbképzésen, vagy konferencián, ahol a szakma jeles közreműködői is jelen vannak, akkor rájövök, hogy mennyire le vagyunk maradva, és milyen messze vagyunk például egy egyetemi könyvtártól. Ha együtt vagyunk egyházi könyvtárosok, akkor már egy kicsit optimistább vagyok, hogyha nem is az élményben, de zárkózunk fel szép lassan. Személy szerint ez a gyűjtemény és én magam is sokat köszönhetek az egyesülésnek és benne a kollégáknak, a barátságoknak,

hogya megakadok valamiben és segítséget kérek, akkor mindig készségesek. Szeretem az egymástól tanulás lehetőségét, szeretek ellesni dolgokat, hogy aztán saját könyvtáramban próbáljam megvalósítani a megtapasztaltakat. Nagyra becsülöm azokat, akik önzetlenül tesznek az egyesülésért az egyházi könyvtárak érdekeinek képviseléséért.

– **Milyen hobbid, szabadidős elfoglaltságaid vannak?**

– „Hobbiként” vállaltam immár a második ciklusban, hogy a lakóhelyemen 168 lakás tulajdonosait képviselem elnökségi tagként. Ez is jelent elfoglaltságot, főleg rengeteg telefont és levelezést. Igyekszem a családtagjaimmal, barátaimmal tartani a kapcsolatot, ez fér még bele igazából az időmbe a munka után. Az olvasás, filmnézés, zenehallgatás mellett néhány éve a török sorozatok nagy rajongója lettem, így esténként kizárólag feliratozva nézem a kedvenc epizódjaimat.

– **Mit jelent számodra az olvasás? Melyek a legfontosabb, meghatározó olvasmányélményeid?**

Az idősebbik bátyám szeretettette meg velem 11-12 éves koromban az olvasást. Indiános könyvek voltak az elsők, majd nagy romantikus regények következtek. Most főleg krimit, skandináv krimit vagy könnyed regényeket választok, ha szeretnék kikapcsolódni. A kollégáim igyekeznek ajánlani a könyvtár újabb és újabb szerzeményeiből, így nem régen olvastam el a hatásukra Jeanine Cumminstól az **Amerika földje** című regényt, és ismerkedem Jeffrey Archer könyveivel. Nehéz választani kedvencet, de talán nagy hatással volt rám Nikosz Kazantzakis: **Akinek meg kell halnia**, vagy John Knittel: **Via Mala** című regényei. ►